

LO COR DERRABAT per Rémi BLANCON

PREFACIA

Aquéu còr es lo miu. Derrabat de ieu, derrabat de çò qu'èra ma vida (o de çò que cresiau qu'era), de mi pantais, dau monde que m'ère creat dins la testa. Vodriau cridar mon mau, ma dolor. Cridar coma es malaisat per ieu de viure mon identitat de Provençau ciutadan dau monde a l'auba dau milenàri tresenc.

Me siau fach mau en tombant. Tombere de mon monde pantaiat dins lo vertadier monde de vuei. Lòng-tems ai corregut regardant darrier ieu coma aqueli personatges de dessins animats que, un còp arribats au bòrd dau bas, contunian de córrer. Quatecant realisan qu'an rèn que lo vuetge sota li pèds. Dins un urlament d'esfrai toman.

Es d'istòrias comicas : mòron pas. Ieu tamben, tombant, me siau pas tuat. Lo tuert amb la realitat fuguèt dur mai salutàri. Ai rescontrat ma frema, lo bonur, lis òmes de vuei amb si jòias, si problemas, si projets e sis espers. La vida recomença. Mon crid se tremuda en cant d'amor e d'esperança. Es passat lo tems d'esperar, badant, que l'avenidor me vengue tót rostit. Es vengut lo tems de trabalhar per rendre lo monde melhor.

Nautri, li Provençaus, siam pus rèn qu'un degót d'aiga dins l'ocean de l'umanitat mai avem pasmens encara quaucarèn a i porgir : nòstra vesion di causas, la riquesa de nòstre umanisme, l'ancestrala sabessa de nòstra civilisacion. Devem atjudar au monde a trobar son camin, ara que tant de vents contràris bofan sus la planeta e que sabem pus ont anam.

Lo vielh monde s'es enanat. Retrobarai mon còr en construent lo monde nòu.